

Передплата

на «РУСЛАНА» вивозить:

в Австрі:

на цілий рік	12 р. ав.
на пів року	6 р. ав.
на чверть року	3 р. ав.
на місяць	1 р. ав.

За границю:

на цілий рік	20 рублів або 40 франків
на пів року	10 рублів або 20 франків
Поодиноке число по 8 кр. ав.	

РУСЛАН

«Вирвеш ми очі і душу ми вирвеш; а не возьмеш милости і віри не возьмеш,
бо руске ми серце і віра руска.» — З Русланових псалмів М. Шашкевича.

Виходить у Львові щодня
крім неділей і руских свят
о год. 6-ій пополудні.

Редакція, адміністрація;
експедиція «Руслана» під ч. 9
ул. Коперника (Ліндога ч. 9.) Ек-
спедиція місцева в Агенції Со-
коловского в пасажі Гавсмана.
Рукописи звертає ся лише
на попередне застережене. —
Рекламациі неопечатані вільні
від порта. — Оголошена зви-
чайні приймають ся по ціні
10 кр. від стрічки, а в «Наді-
сланім» 20 кр. від стрічки. По-
дяки і приватні донесеня по
15 кр. від стрічки.

Письмо з Відня.

(Переговори з Чехами. Голоси пос. Вахнянина і
Барвіньского. Метенто для Поляків).

З Відня пишуть нам під днем 26-го
падолиста.

В сій хвилі ведуть ся перегово-
ри між Чехами а правительством в ціли,
щоби Чехів відвести — не від обструкції,
бо на механічну обструкцію Чехи не пі-
дуть — від протракції державних справ,
іменно угоди з Угорщиною. Енгель і Паль-
фі з одної сторони, Клярі і Кербер з дру-
гої хотять найти дорогу, щоби Чехам дати
якусь сатисфакцію за нові розпоре-
дження язові Кіндінгера, за що Чехи бу-
ли би зобовязані не спиняти парламентар-
ної машини. Се є punctum salicus хвилевої
ситуації. До 27-го падолиста, с. є. до по-
неділка, треба буде щось зроби́ти позитивного в тім напрямі, бо 27-го падолиста
в часі засідання відбуде ся опять засідане
парляментарної комісії правичі, на котрім
ключи правичі мусять вже порішити пита-
нє, яке становище правичі займе що-до
державних конечностей?

Чи жертвою сих переговорів між Че-
хами а правительством буде мала рекон-
струкция кабинету, чи рішить ся правитель-
ство дати Чехам в чеських округах чеську
урядову мову? — се покаже ся небавом.

Я доніс Вам, що на засіданю парла-
ментарної комісії правичі в суботу (25-го)
промовляли послы Вахнянин і Барвіньский.
Отжеж можу Вам донести, що пос. Вахня-
нин промовляв за сим, щоби Чехам дано
уже тепер в чеських округах чеську урядову
мову, чо́го — як знаєте з комунікату «Со-
юза» — домагав ся Булят на своїй авди-
єнції у цїсаря і на що цїсар годив ся.
Пос. Вахнянин хотів, щоби о се уступство
в користь Чехів уїмнулася правича в ці-
лости, бо сего домагає ся солідарність пра-
вичі. Чехам треба прийти в поміч, бо

в противнім случаю Чехи могли би ся зверну-
ти в своїм жаданям просто до Німців, а
тоді? Тоді могло би прийти до зїзольованя
Поляків і католицких людовців, що — як
бачите — не виключене. Чи правича по-
слухає ради посла Вахнянина, — се річ
правичі. Але в воздузі лежить евентуаль-
ність, що пассивність правичі знево-
лить Чехів, звернутись просто до німецкої
лївиці.

Пос. Барвіньский в довшій річи ука-
зав на потребу, щоби правича взялася за
управильнене язових відносин в цілій
Австрії. Вже тоді, як лївиця виготовила
свій Pfingstprogramm, треба було сій про-
грамі протипоставити програму рівнопра-
вности. За сим промовляв вже тоді пос.
Барвіньский, за сим були тоді полудневі
Славяни і Чехи, а протиповили сему По-
ляки і католицкі людовці. Ті два послїдні
сторонництва унеможливили також проект
Білинського, щоби в тепершній сесії пра-
вича взяла під розвагу закон язовий для
всіх коронних країв. Голос пос. Барвінь-
ского був дуже на часі, бо являють
ся вже познаки, що Чехи поза правичею
готові порозуміти ся з Німцями, а тоді
нове угруповане сторонництво в парламенті
зробить злишним ексистенцію тепершньої
правичі.

Взагалі пассивність Поляків і католиц-
ких людовців в справі національного пи-
тання робить на других ключах правичі
не добре вражєне. Лївиця готова ви-
зискати сю пассивність, помириться з Че-
хами і притягнути їх до себе, тим більше,
що посеред лївиці вже нині витворилось
поняте, мов-то причиною всего роздору в
парламенті суть — Поляки і їх махля-
велізм.

Подаю се до відомости прилюдної,
щоби звернути увагу польських сфер на е-
вентуальність, що дехто носить ся вже ни-
ні з пляном відокремшєння Галичини в

тім дусі, щоби провід в політиці австрій-
ській вирвати з рук Поляків.

Найблизша будучність покаже, чи сї
вісти мають реальну підставу?

„Słowo Polskie“ про руский
університет.

(×) Свого часу подавали ми в нашій часо-
писи відзивы деяких органів польского дневи-
каретва з нагоди академічного віча, скликаного
в справі руского університету. Голоси тамті бу-
ли звичайно глумливі і з них проглядала хиба
надмірна пиха і гордовитість верховладників,
що не мають иншого слова для так поважної
справи, хиба лише глум і насмішкы. Иншими
очима глянув на сю справу орган т. зв. поль-
ської демокрації, котрої головними заступ-
никами Щепановский і Рутковский, Романович і
Витовт Левіцкий (оба останні Русини з роду).
В ч. 277 з 22 падолиста с. р. поміщена широка
статья „Ruski uniwersytet“ підписана початковими
буквами K. S. (о скілько догадуємо ся Konstanty
Srokowski*). В сій статі переходить автор істо-
рично цілу справу руского університету від ча-
сів Йоєфа II аж до академічного віча, висло-
влює в ній багато правди, але й багато велико-
панського глумованя з niedołęzności Русинів. Го-
ловна однакже суть сеї статі містить ся на са-
мім кінці, котра дине зовсім явною злобою
задла постепенного але систематичного розвою
Русинів і яскраво осьвічує задушєвні погляды і
думки т. зв. польської демокрації.

Автор жалкує, що „rzeczywistość wydziera
nam dwa dosyć zresztą wygodne schroniska,
do których moglibyśmy się uciec przed nowym na-
rodowym potworem, pozostawiając nam na-
tomiał pewność, że potworek ten rozwija się wpraw-
dzie, ale nie prędko jeszcze wyrośnie na dojrzałego
potwora“. Дятого він зовсім не тіпуть ся тим,
що деякі Поляки успокоюють себе думкою, що

*) «Галичанін» писав се на рахунок профе-
сора К(рила) С(тудинського)!! — Ред.

13

ГЕРГАРТ ГАУПТМАН.

Візник Геншель.

(Далі).

ГЕНШЕЛЬ.

Добре, я можу заждати.

Сїдає з глибоким стогоном.

Так, так! чоловiк має свою бiду!

ГАННА

входить дуже занята.

їда буде миттю готова.

ГЕНШЕЛЬ.

Не можу їсти; я не голодний.

ГАННА

їда та напій піддержує тїло. Я служила
колись у вiвчаря. Він говорив нам звичайно: як
чоловiк журить ся чим, або щось подібного, по-
винен їсти, хочби навіть не був голодний.

ГЕНШЕЛЬ.

Ну, то вари зрештою полуденок, побачим!

ГАННА.

Ви не повинні піддавати ся дуже! Треба
погодити ся з долею.

ГЕНШЕЛЬ.

Чи був переплетчик Горанд?

ГАННА.

Весь в порядку. Зробив сорок нових біле-
тів. — Он там лежать на комоді!

ГЕНШЕЛЬ.

Вже знова починаєть ся мордівня: День-у-
день, що рана треба їздити тим старим омнібу-
сом до Фрайбурга та перевозити хорих людий
через гору.

ГАННА.

Ви працюєте самі за багато. Старий Гавфе
став ся вже за повільний. Не можна дати собі
більше ради, то я відравила би його.

ГЕНШЕЛЬ

встає, підходить до вікна.

Остогидла міні вже ся фірманка. Про-мене,
се мусить вже раз скінчити ся. Я немаю нічо-
го проти сього. Нині чи завтра, то міні байдуже.
Коні пішло до гицля, віз скажу порубати
на паливо. Сам вишукаю собі малий, міцний
стричок. — — — Піду на хвилину до Зі-
бенгара.

ГАННА.

Я маю сказати вам щось також.

ГЕНШЕЛЬ.

Ну, що-ж такого, га?

ГАННА.

Не легко міні се сказати, бачите.

Плаксивим голосом.

Але брат потрібує мене тепер дуже.

Рече.

Мушу вже відійти.

ГЕНШЕЛЬ,

крайно ошоломлений.

Що тобі прийшло до голови... Ет, не виїзди
міні з такими річами.

ГАННА,

стоїть, удає плач і тримає запаску при очах.

ГЕНШЕЛЬ.

Слухай-но дівчино. Хиба не зробиш міні
сього тепер, правда? Що-ж би то знов було!
Хто-ж буде газдувати? Тепер, коли літо за по-
рогом, ти хочеш мене покинути?

ГАННА,

як передше.

Одного міні лише жаль — дівчини.

ГЕНШЕЛЬ.

Як ти не заіпикуш ся нею, то хто заіпи-
куєть ся?

„niema wcale Rusinów“, але з демократичної башти накликує: „zastanówmy się, co nam czynić wobec tego wypadku. Jeżeli mamy siłę dosyć, to kroki te (ruski zmagania культурні) wstrzymujemy już teraz, jeżeli zaś nie, to przygotowujemy się na przyjęcie nowego gościa... Caveant consules, bo krople padają na kamień coraz liczniej i coraz regularniej“.

Не хочемо тут подавати історичного ретроспективного погляду на те, що на стародавній Русі культура і просвіта була вже високо розвита тоді, коли в Польщі почало доперва свитати, не хочемо оповідати сих з історії добре відомих всім причин, що доперва Русь і з нею злучена Литва дали Польщі значне могутю європейської держави (так як через Україну стала Росія європейською державою) і що золотий вік її припадає на добу політичної і релігійної терпимости, а нетерпимість довела до її упадку і поділу, до вичеркнення споміж європейських держав, не хочемо оповідати про той культурний поступ, який проявився на Русі в XVI і XVII ст. при всіх невгодах політичних з підмогою друкарень, братських шкіл і Могиллянської Академії, не хочемо розводити ся над тим, скільки то людей дав руский нарід і Польщі і Московщині для двигнення культури і могутю обох тих держав, а мимо того сам не пропав, а живе і розвиває ся, не будемо тут нагадувати всего того, що як-раз руский нарід і витворена з него козачина потрясла підвалинами Польщі і з того часу почав ся її упадок — все те завело би нас задалеко, все те повинно бути відомо кождому хоч троха освіченому чоловікові, все те повинно би було стати перед очима п. К. S. коли він кинув так глумливо свій висказ о niedożęności Rusinów, для котрої треба би може глядіти також причин в історії Польщі особливо XVII і XVIII віку.

Але коли п. К. S. на чолі своєї статі називає університет в розвитку народу етапою, від котрої починає ся народне жите, а кінчить ембріональний розвиток, що університет є добутом загально-народної праці і містком, по яким нарід входить в сферу загально-людської цивілізації, то его накликуване з демократичної башти caveant consules характеризує вельми яскраво думки і змаганя тої демонстрації польської, котра вже голосила в своїм органі autonomiczny grupeur we Wiedniu, ale centralistyczny w kraju! Він кличе Krakus-a, щоби заздальгидь удусив narodowego potworka, поки ще не доспів на dojrzałego. Jeżeli mamy siłę dosyć, to kroki te wstrzymujemy już teraz, кличе польський демократ, значить, гасім світло між руским народом, не допускаймо до того, щоби він двигав ся культурно, вийшов з ембріонального розвою, а вступив на місток, котрий доведе его до ряду цивілізованих народів. Gdyby ten wiec (в справі універ-

ситету) wywołał był same tylko cięzące zachwyty lub liche, na starą modłę kute elukubracje o partykularno-partyjnych tendencjach, my moglibyśmy spać spokojnie, bo byłby to znak, że Rusini nie do-rosli jeszcze do zadań, na których rozwiązanie się poruwają. Так jednak się nie stało — і т. д. dodajmy, że sprawą zajmują się ludzie tak wytrawni, jak poseł Barwiński, że ludzie ci mierzą i ważą i uświadamiają wszystkie braki, a mimo to nie opuszczają rąk z rezugnacją, ale nawołują do pracy ciągłej, żmudnej, wytrwałej i wielkiej — otсе непокоїть польского демократа! Най там Русини бавлять ся вічами, ухваляють тисячі резолюцій, пишуть і друкують томові меморанда, що підуть до архівів, все те для него не шкідне, не є небезпечне, лише борони Боже, нехай не беруть ся до витревалой праці, науки і т. п., бо по сім містку зайдуть до сфери цивілізованих народів. Отже zastanówmy się, co nam czynić wobec tego wypadku. Kroki te wstrzymujemy już teraz! Є то поклик однозвучний з покликком посла Торосевича, котрий в соймовій розправі над відомим внесеном п. Барвіньского о засноване рускої гімназії в Тернополи назвав его najdroższym posłem, бо веде руский нарід до того містка, котрим він видобуде ся з embryonalnego rozwoju, а стане посеред культурних народів. Отже kroki te wstrzymujemy już teraz, bo krople padają na kamień coraz liczniej i coraz regularniej, каже польський демократ, а ми додамо: et haec meminisse iuvabit! Треба собі згадати, що їм позволяє spać spokojnie, а що тревожить перед narodowym potworkiem!

3 археологічного з'їзду в Києві.

(Далі).

XI. Відділ. Памятники археографії.

Проф. Д. Цвѣтаевъ. »О Варшавскихъ архивахъ«. В Варшаві існує над 20 архівів, де заховуєть ся вельми багатий і цінний матеріял шо-до побиту та історії не тільки привісляньского краю, але й осідних польских та руських околиць, починаючи з XIII ст., 1215 р. Документи, що дотикають ся до історії Польщі за часи її самостійного жита, переходять ся головним чином в трьох архівах: 1. в архіві »Древнихъ актовъ при Судебной Палатѣ«; 2. »бывшаго финансового управления въ царствѣ Польскомъ« і 3. »Католической консисторіи«. Кількість документів значно прибільшала з часів утвореня »Царства Польского«. Тепер їх не десятки й сотки тисячів, а міліони. Без варшавських архівів не можна собі уявити історичних, економічних, етнографічних, географічних і інших праць. В одних тільки скарбових книгах переходять ся нечисленна сила матеріялу для уясненя російсько-польских війн,

козацьких рухів, економічного жита не тільки Польщі, а й Галичини і України.

Проф. Д. Багал'їй. »Объ историческихъ материалахъ, какъ источникахъ археологичесъ«. — Реферат складав ся з двох частин: в першій — референт поясняв значінне історичних памятників для археології, в другій — зазначив кілька нових документів, відшуканих ним в архіві міністерства освіти та архіві харківського університету, котрі мають в собі чисто археологічні відомости. Нарешті референт навів ряд прикладів для стверженя своєї думки, що в архівах заховуєть ся багато археологічного матеріялу. — З приводу провідної думки відчиту, депутат товариства чеських старинностей в Празі, др. Папачек, зауважив, що важним додатком до відомостей археологічних, які заховують ся в памятникях письма, можуть служити народні оповідання та перекази, що живуть в памяти народа і мають тісний звязок з його минувшюстю.

(Далі буде).

3 Державної Ради.

Вчорашне засідане виповнила пятигодинна мова Хорвата, посла Бянкінї. Бесідник атакував Угорщину, підносячи, що кілька віків плила хорватска кров в обороні європейської цивілізації і для охорони Австрії перед турецькими наїздами. Істория Хорвації є ланцюхом великих лицарских борб, а мимо сего Хорвацію видано на луп Мадярам. Хорвати можуть сміло домагати ся, на підставі хорватского права, злуки Хорвації, Славонії, Дальмації, Боснії, Герцоговіни і Істрії в одну цілість, під спільним зарядом, для охорони Славяньщини і удержаня єдности між славянськими племенами. Така злука може охоронити монархію перед неоправданими жаданями Мадярів. Правительство заведє Хорвацію, де володіє не конституція, але абсолютна воля Куна-Гедерварі. Дуалїзм є гробом монархії. Чув се Европа. Бесідник зазначає з жалем, що європейска праса починає вже висказувати сумніви про можливість існуваня Австрії і підносить можливість розділу держави, як се була мова про Туреччину. Бянкінї наводить статью Independance Bebe, де сказано, що в будучім віці Австрія існувати не буде і статью Revue des deux Mondes п. з. »Европа без Австрії«. Президент французького парламенту, Дешанель мав висказати ся, що питане існуваня Австрії буде найважнішим проблемом XX віку. »Нехай Бог поможе славянській братії в тепершній, так тяжкій хвилі«. Хорвати будуть голосувати против угоди з Угорщиною. Інакше поступити не можуть, бо наразили би ся на заміт зрадників вітчизни.

З черги забрав голос соціалїст, нос. Бернер. Бесідник закидє Чехам, що они ведуть скриту обструкцію. Угода з Угорщиною лиха. Делегації ухваляють з дуже легким серцем великі тягарі для люду. Небавом мають знов делегації ухвалити величезні суми. Підвисшене квоти з сторони Угорщини є смішною річю, бо при переказаню страних податків Мадяри грубо зискають. Бесідник є за управильненем валюти, але в золоті, бо срібло спало з ціни. Бесідник противив ся введеню страних податків на підставі §. 14. Вкінці заявив ся бесідник против угоди з Угорщиною.

Дискусию замкнено мимо протестів Чехів і генеральними бесідниками вибрано про Молодочеха, Ма стал'яка і contra німецкого націонала, Кайзера.

Перед замкненем засіданя інтерпелював Грос президента, чому він приймає до протоколу інтерпеляції і петиції в чеській мові. Др. Фукс відповідає, що кождий посол, що не знає добре німецької мови, може промовляти і вносити інтерпеляції в своїй рідній мові.

Найблизше засідане нині. Правдоподобно нині закінчить ся дискусия над першим читанем угодних законів, почім вїде на дневний порядок угодова провізория.

Предложено вчєра палаті справоздане квотової депутації звертає ся до правительства з жаданем уложєня в будучности иньшої засади при установлюваню квотового ключа.

Пос. Бельоглявек, антисеміт, інтерпелював гр. Клярго в справі голосних в місті

ГАННА

по хвилі, неначе сильно збирає ся до купи та успокоює ся.

Не може бути інакше!

ГЕНШЕЛЬ.

Всьо може бути в світі, треба лише хотіти. Ти не згадувала мінї ніколи ні про що такого! А тепер виїздиш нараз із братом? — Чи я може вийшов в заблизькі відносини з тобою? Чи може не випадає тобі довше бути при мінї?

ГАННА.

Аби вже раз положити кінець поговіркам.

ГЕНШЕЛЬ.

Яким поговіркам?

ГАННА.

О, ніби я не знаю! — Таки лише вже уступити ся з дороги.

ГЕНШЕЛЬ.

Коби я лише знав, що ти гадаєш!

ГАННА.

Я роблю свою роботу, беру заплату. Але на се не позволю! Як жила газдиня, я гарувала цілий день, і тепер не дармувала би я тому, що вона вмерла. Але коли люди говорять, що я строю ся, що хотіла би віддати ся — пошукаю собі радше иньшої служби.

ГЕНШЕЛЬ.

віддихає лекше.

Ет, як лише про те йде!...

ГАННА,

бере за якусь роботу, аби могла вийти.

Ні, ні, піду! Не можу лишити ся тут довше!

Виходить.

ГЕНШЕЛЬ,

кричить за нею.

Най собі люди плетуть спокійно. Що-ж би вони робили зі своїми ротами.

Розгортає чорний сурдут і вішає його зітхаючи.

Чогось мої клопоти ніраз не меньшають!

ЗІБЕНГАР

входить поволі з повною фляшкою води та шклянкою.

ЗІБЕНГАР.

Добрий день, Геншель.

ГЕНШЕЛЬ.

Красно дякувати, добрий день, пане Зібенгар.

ЗІБЕНГАР.

Може я перебиваю в чім?

ГЕНШЕЛЬ.

Де там! Ато добре! Вітайте!

ЗІБЕНГАР

кладає фляшку та шклянку на столі.

Ну, мушу знова лічити ся. Вічно маю до діла з горлом. Ну, пробіг, на якусь хоробу мусить чоловік нарешті умерти.

(Далі буде).

скандалів, практикованих в цісарських винницях, з котрих продавано в дрібній продажі неоподатковане вино. Є се, правдоподібно, наслідок господарки радника двору, Петшля. Інтерпеліант підносить, що ті скандали підкопують повагу Бургу.

През. Фукс уминає бесідника за непарламентарний спосіб висловлювання. На чеських лавках сміх і оплески.

Не бракло вчера на засіданні комітних епізодів. Ческі послы устроили овацію Вольфови і Шенерерови, запрошуючи їх до чеських лавок. Вольф кличе: Весела обструкція! Добре бавите ся! Горжіца відповідає: В виду вас маємо добрі наміри.

НОВИНИ

— Наших П. Т. Передплатників просимо о вирівнанні рахунків. Ми зневолені оплачувати все готівкою, тому не можемо на будуче нікому уділяти кредиту. Хто з наших передплатників не вирівнає в найблизшій часі залеглих, тому перестанемо висилати часопись. Ми не думаємо деморалізувати рускої Публіки, що привикнувши до неточного плачення за часописи, забажає опісля, щоби їй всі рускі видавництва прислано даром.

— Нові послы. При вчерашніх виборах до ради державної з міст Тернопіль-Бережани, на місце пок. Ріттера вибрано послом д-ра Людв. Цвєклінського, проф. львівського університету, 912 голосами на 918 голосуючих. Міщанство руске, як видно, спало. — На місце д-ра Мадейського вибрано послом державної ради з міст: Новий Санч-Бяла-Величка д-р В. Біндера 838 голосами. Єго контркандидат, д-р Добошинський одержав 542 голосів. Другий контркандидат, д-р Орловський дістав всего 37 голосів. — На місце Щепановського вибрано послом соймовим з міста Коломиї, бурмістра Вітославського 619 голосами на 648 голосуючих.

— Емеритура приватних урядників. На авдієнції у гр. Клярого і шефа міністерства торговлі д-ра Стрібала був 24. с. м. президент групи приватних урядників у великій австрійській товаристві урядників Антін Блєхшмід і єго заступник Г. Гаммер. Депутация просила в імена всіх австрійських товариств приватних урядників, аби правительство оголосило як найшвидше готовий правительственный проєкт емеритури для приватних урядників. Воім залежить на тім, аби єго пізнати як найшвидше і поробити над ним свої уваги. Міністер ввєвнив депутацию про свою прихильність до сєї справи.

— Справу Мєчковского, ex-фотографа і влстителя дібр, обвинєного власною жінкою о сє, що він скинув єї з другого поверха краківського готєлю, закінчєно вчєра. Мєчковского оправдано, бо один зі свідків, Домічек, зізнав під присягою, бєдьто би жінка Мєчковского перед ним признала ся, що сама кинула ся з ганку. Сє зізнає причинило ся до увільнення Мєчковского від вини і кари, мимє сєго, що Мєчковєка зізнання Домічка назвала мєстию за сє, що раз назвала єго підлим.

— Самоубийство. Вчєра вєчером відобраз собі жите аршеніком Валєриян Дємчук, асистєнт зєлєзничї в Дєнисовї коло Тернопєля. Нєдавнєо пропало з зєлєзничєї каси в Дєнисовї 8000 зр., а ривночасно щєз без вїсти тамошний урядник Дємчук. В кїлька днів пізнійше розійшла ся вїсть, що Вал. Дємчук прибув до Кракова і в хвилі увязнення відобраз собі жите. Тимчасом Дємчук прибув до Львова, замєшкав в однім готєлі, а не маючи чим оплатити комнати, дав в застав шлюбну обручку, почім перєві сє до готєлю при трибунальській улиці. Пополудни вернув з мїста, почім вєже єго ніхто не бачив. О год. 6. вєчером служачий вїїшов до комнати і побачив Дємчука в ліжку, без жита. На столї лежали три листи, рєшта аршеніку і ключі. Один з листів був адресований до ад'юнкта зєлєзничї в Дєнисовї, другий до дирекції зєлєзничї в Станиславовї, третий до дирекції поліції у Львовї. В послїднім листї пишє, що відбирає собі жите тому, бо зістає під несправедливим замїтом крадіжки 8.000 зр. з каси зєлєзничї, та що дійстну причину виявляє в листї до станиславівської дирекції. Ключі від каси мав при собі, гроший не найдєно при нїм ніяких. В листї до поліції пишє, що гроший жадних не лишає. Самоубийник лишив по собі двє дїтїй, що по єго смерті остали ся сиротами без вїсця і матери. Нєщасливий числив лїт 35. Тайна пропалих гроший пішла враз з покійним до гробу. Покійний вів жите повздержливе; не пив, не курил, анї не грав в карти.

— Відєньскї антисєміти віднесли при вчєрашнім виборї посла соймового з округа Mariabill свєтілу побїду. Їх кандидат д-р Паттай одержав 4381 голосів. Ліберал Шлєхтер, дістав всего 802 гол., социалїст Пернерсторфєр 801 гол. а нїмєцько-національний кандидат 272 гол. По оголошеню рєзультату виборів п'ятьсот антисємітів

пішло перед мешканє д-р Паттая, де вношено оклики на єго чєсть. — За те не повєло ся антисємітам при доповняючїм виборї в Wiener-Neustadt, де їх кандидат, Стрєбах, одержав всего 785 голосів против 1154, що упали на нїмєцького націонала, Фохлєра.

— Заповіджений кєнець свєіта мав дужє прикрї наслідки для деяких людїй. В сїх днєх притримала поліція в Кївї юрбу людїй, в числї яких сто мущин із жінками і дїтьми, що надїючи ся кінця свєіта випрєдали вєсь, що мали, а тепєр не хочуть сказати, хто вони і відки походять. Догадують ся, що они належать до секти штудїєтїв.

— Драйфус пїсля «Patrie» рішив вернути ся до нормального жита, якє інжинєр в якїмє великїм прєдпрїємствї.

— Кїлька коштував процес Драйфуса? До Драйфуса вислано рахунок коштїв процесу, обчислєних на 20.847 фр. 7 цєнт. Кошта судовї, оплата свідків, знатоків пїсьма, прєкладачків виносили 20.823 фр. 7 цєнт. Кошта вирєку воєнного суду обчислєно на 12 фр.

— Повїнь в Петєрбургї. Дня 19. с. м. минуло 75 лїт від часу великої повєни, що навїстила Петєрбург зі страшнєю силою, затопила коло 4000 людїй і причинила ся до мїліонових страт. Як звїстєно, кождий сильний, західний вїтер наганєє з моря струї до Нєви, в наслідок чєго творить ся там немєвби природна застава, а вода ріки, не могучи відплинути, підносїть ся і виступає з берегїв. Вже Пєтро Великий старав ся обезпечити Петєрбург від тих перїодичних вилївів. З того часу уживано рїзних зарадних средств, прєкопувано канали і т. п., однак досї не можна було охоронити мїста в належний спосіб. Прєд кїлькама днєми навїстила знов Петєрбург одна з бїльших повєний. Вже від рана сильний вїтер з моря наганєє води до ріки, так що коло полудня вода стояла вєже на три стопи вїше понад урєвень. З фортеци роздали ся три арматні стрїли з остереженєм для людности, на вєжі адміралїції появили ся фляги, плаваючі мости на Нєвї піднесли ся в гору, але трамваї ходили щє по них. На такїй висотї стояла вода майже до години 3-тєї пополудни, почім знов почала прибувати. Коло год. 4. вода дійшла до 4 стїп, трамваї застановили рух, бо мости піднесли ся високо в гору. Коло год. 6-тєї вода дійшла до 5 стїп і поліція здержала вєську їзду через мости. Вода прибувала чим раз бїльше, з фортеци стрїляно що чвєрть години. На Нєвї були прїготованї пароходи і лодки для ратованя людїй на случай бїльшого вилїву ріки, але до сєго не прїїшло. О год. 11. мїнут 20 в нєчї вода дійшла до 6 стїп і трєх цалїв, почім почала опадати. На улицях: Галєрная, Гавань і Коломна вода зробила значні шкєди, заливаючи сутєрєни.

— Страшний злочин. До одної з варшавських газєт доносять, що до сєла Вїшкова, до мешканя Вїльгєльма Воєна, прїїшов Володїслав Тїм, волоцєго, брат Воєновї з прєсьбою о милостиню і нїчлїг. Воєнова услухала брата, але сєй почав допоминати ся в разячий спосіб звороту п'яти рублїв, бєдьто би їй давнєо позичєних. Рано пішов Воєн до роботи, а жінка заняла ся господарєством. Коло год. 10. рано Воєнова зневолена була вїйти до мїста і тому зіставила під опїкою брата трєє дїтїй: двєє дївчат і хлопця Гєнрика. Коли Воєнова вернула до мїв, єї очам прєдставив ся страшний вид. Наймєлодша дїтина, однєрїчний син, був порубаний на дрібні частї, а частї тїла були порозкиданї по хатї. Та сама судьба стрїнула би була дївчата, колиб не утїкли з дому. Дївчата спроводили своїм плачем сусїдїв і вїйта. Дверї, що були замкнєні, вїломано, а убийника, що числив лїт 29, заковано в кайдани і відставлено до вязницї. Убийник не хотїв зложити ніяких зізнань.

Телеграми.

Вїдєнь, 28. падолиста. Вчєра відбув гр. Клярї повновї конферєнції з прєвїдниками Чєхїв пос. Енглєм і Пацаком. Головним жаданєм Чєхїв має бути введєнє внутрїшньої чєської мови. На засїданю молодєческого клубу явили ся дєлєгати чєських фєвдалїв кн. Шварценберг і Чєрнїв. Скєвєтатовано солїдарність мїж обома сторонництвами.

Будапєшт, 28. падолиста. На вчєрашнім засїданю угорєкого сойму заявив Фр. Кошут вїмени сторонництва незалежних послїв, що оно не возьмє участї анї в виборї дєлєгаций, анї в дєлєгацийних нарадах.

Парїж, 28. падолиста. Парлямент прїняв 480 голосами против 44 надзвичайний кредит 60 мїліонїв франків, в цілі покритя пороблєних в зимї вїдатків на охорону побєрежя, портїв і кольонїй. По довшїй дїскусії ухвалєно також 349 голосами против 202 повєнє заведєнє кредиту на францускє посольство при Ватїканї.

Букарєшт, 28. падолиста. Вчєра вїтворєно румунський парлямент прєстольною бесїдою, в котрїй зазначєно, що рїльничє прєсєлєнє, вїкликанє недородами, небавом устанє.

МАЛИЙ ФЕЙЛЕТОН.

Химєри.

Вони любили ся вєже від давна, а його мати не знала. Він не смїв навїть виявити сьєго прєд матірю. Старша жінка вєже давнєо забула «дурницї» молодєго вїку і готова була згляднє-стрєго осудити ту, що любила її сина, а його самого може й прєстатити вважати за свою рідну дїтину. І він таїв ся зі своєю любовю, Кохав свою дївчину, а те коханнє було йому тим солодше, що... краденє. Воно сьак-так оживлювало понуру цєтку його жита і надавало йому тої чарівної примани-краси, що так непєдїбча до сумної сфєри, у якїй карала ся його душа. Якєсь новє почуванє обдавало реакційним бальзамом його сколачену душу і під його впливом колишній мїзантроп почїнав любити одну дїтину на свєті.

Кохали сєбє і не питали, що будє? — жили тїльки чистим, духовним коханнєм двох молодих сєрдєць. Ся одинока, гарна поезия жита, надземний чар сїрої природи прєтєворювала завчасно підтопанє їстнованє молодєго чоловіка і як животворна роса спадала на долю зївєлої цвїтки. Дарма, сєю божу поезию зовуть старші люди прїямє нїсївїтницєю. А та дурїйка «хорої фантазїї» поїла його душу любим трийлом, вливала в нього надїю, освєчувала тьму, сєред якїї плїло його бєзнадїєнє і бєзпугнє, гниє і чорнє жите, зовсім не такє, яким живуть другї люди в його вїцї. Любов творила диво а диво обновляло завмерлого духа скривлєної людїни.

Пїсля тихєї розмови на самотї вони розходили ся... Гарні слова дївчини так і звучали йому в душї, як любє музика ідилїчної поезїї. Сєрдєшні поцїлунки дївчєго личка палили його уста і грїли студєне сєрдє мїзантропа.

Будив ся рано зовєім иньшим чоловіком і з нєложною радєстю прїглядєв ся в зєркалї та думєв щє собі тайком в душї, нїби говорив сам з собою: от мабуть і вони щєсь вартї мої уста, коли їх цїлує кохана дївчина і сама не борєвить цїлувати своє бїлє личко. А відтак сам до сєбє смїяє ся зі своєго пізнєго дїтиньства.

Так тонув у вєпоминєх цїлий ранок, любєвав ся думкою про своєю нову поезию і з розкїпнєю надїєю вижидєв мїлої стрїчі, хвилїни поцїлункїв, годїни любєї розмови...

Нарєштї надїїшла таїнствєнна годїна... о заходї сонця... Заскрїпїв журавєль при керницї де його дївчина воду брала... Пїїшов поза стєдолу, зїїшов стєжкою на долину і... там вони стрїнулись... Пїїшли у верболєзи, посїдали над воду, обняли ся і тихо та любєо гутєрили з собою.

А далї найшла на них хвилє така дивна, не то сумна не то весєла, хвилє, оригїнального почуваня, що родить ся в душї двєїх коханцїв. Тїльки і вони одні розумїють те неяснє поєтичнє зїтхєнє, що намагаєсь піднєсти душу кудись високо і заравом стїнє, відчуваючи бєзсильність людєкої волї.

І неясний жаль і невїнна весєлїсть і нікому невїдома туга і сумна якєсь розкїп все разом складаєть ся на ту хвилю дивної поезїї... Вона і не виявляєть ся будєнними словами, тїльки таїнствєнним мєвчанєм, піснєю... злєзми. А ті непрєшенї сльєзи, здаєть ся, щє дужше ранєють душу, але й голосєть начє свєтєвїтає таньу непєвїнність сєрдєа і борєвють кохаючу людїну супрєтї її власного страху, борєвють її прєд можливими кпїнами долї, прєд людєским правом і божим законом... І не вгамувати їх, тих слїз чистєго коханя, нїмої розмови, двєх сєрдєць з їх краденим, непєвїнним щастєм... Нєхай плачуть очї, розмовляє сєрдє само з собою глухими словами і зїтханьями. Кому сє завадїть?...

(Далї будє).

